

ارمنستان، جمهوری آذربایجان و به زودی پاکستان، حجم اندکی از گاز طبیعی خود را صادر می‌کند (Amiri & Karami, 2017).

در منطقه آسیای مرکزی، وضعیت ژئوپلیتیکی به طور چشمگیری تغییر کرده است و جمهوری‌های منطقه بارها ابراز علاقه خود را برای توسعه روابط با روسیه، چین، آمریکا، اتحادیه اروپا، آلمان، ژاپن و دیگران ابراز داشته‌اند. آسیای مرکزی یک سیستم کم‌ویش کارآمد از بررسی‌ها و توازن‌ها را ایجاد کرده است که در آن هیچ یک از بازیگران خارجی مزیت یا فضای بیشتری برای مانور و شکل‌گیری پیشرفت منطقه دریافت نمی‌کنند. با این حال، بین بازیگران اصلی فعال در منطقه اختلاف نظر وجود دارد. برای جمهوری‌های آسیای مرکزی، روابط با ایالات متحده در زمینه همکاری با کشورهای توسعه یافته غرب، برای انجام اصلاحات دموکراتیک و اقتصادی در منطقه حائز اهمیت است. ایالات متحده یکی از اولین کشورهای غربی بود که استقلال کشورهای آسیای مرکزی را به رسمیت می‌شناخت و با همه آنها روابط دیپلماتیک برقرار می‌کرد. استراتژی ایالات متحده در قبال کشورهای آسیای میانه عمدتاً بر اساس دلایل ژئوپلیتیکی انجام می‌شود. این یک رویکرد عملی است، که اولویت‌های استراتژیک و منافع ایالات متحده را در نظر می‌گیرد (Rakhimov, 2015). در ۱۷ ژوئن ۲۰۱۹، شورای اتحادیه اروپا، نتیجه‌گیری در مورد استراتژی جدید اتحادیه اروپا در مورد آسیای مرکزی را با تطبیق سیاست اتحادیه اروپا با فرصت‌های جدیدی که در منطقه پدید آمده است، اتخاذ کرد. این شورا با تشخیص نقش استراتژیک آسیای مرکزی در تلاش‌های جهانی برای ترویج اتصال یورو-آسیا و تأکید بر اینکه این تلاش‌ها باید منافع منطقه را به همراه آورد، تأکید کرد که مشتاقانه منتظر افزایش همکاری با کشورهای آسیای مرکزی برای ارتقای پایدار، جامع و پیوند مبتنی بر قوانین است (Central Asia: Council adopts a new EU strategy for the region, 2019).

باتوجه به نقش مناطق و منطقه‌گرایی در سیاست خارجی هر کشوری و همچنین برای ایران، منطقه آسیای مرکزی به‌عنوان یکی از مناطقی است که برای سیاست خارجی جمهوری اسلامی، مهم است و باید به آن توجه کند، تا منافع ملی